

MOMENTER TIL PREKEN PÅ SKAPERVERKETS DAG

Foto: Tore Hjalmar Sævik

Prekenomentene er skrevet av prost i Nord-Helgeland prosti, Olav Rune Ertzeid. Olav er leder av Ressursgruppa for skaperverk og bærekraft i Sør-Hålogaland bispedømme.

Teksten står på trykk i Luthersk Kirketidende, utgitt 23. mai 2016. Momentene tar utgangspunkt i evangelietekst fra «for skaperverket» III. rekke: [Mark 4,35-41](#)

Skaperverkets dag.

Hvorfor? Hvorfor skal vi ha en skaperverkets dag?

Er ikke alle dager skaperverkets dager? Vi lever i det, vi er avhengig av det, vi er en del av det, vi er selv skaperverk.

Skaperverkets dag er en fokushjelper. En bistand for oss. Vi minner oss selv og menighetene om vår felles jord, vårt felles livsgrunnlag, vår felles historie, vår avhengighet og vårt dype søskenskap med alle og alt som lever.

Å markere skaperverkets dag i begynnelsen av juni gir oss en stor mulighet til å feire messe ute. Vi kan flytte ut av den lille katedralen og feire messe i den store.

Teksten

Alle synoptikerne har denne fortellingen med i sin store fortelling. Både Lukas og Markus har plassert fortellingen sammen med lignelsen om såmannen. Samme dag – slik introduseres fortellingen.

Samme dag som Jesus hadde fortalt lignelsen om såmannen, om oljelampen, såkornet og sennepsfrøet setter de over til andre siden av Genesaretsjøen.

Jesus er med dem i båten da de blir overrasket av en storm. Alle som har vært ved Genesaretsjøen vet at denne innsjøen ligger 200 meter under havets nivå og det er fjell som omkranser sjøen.

Kastevindene kan komme svært fort og overraskende. I løpet av kort tid kan det blåse opp til ganske kraftig sjø.

De ble overrumplet av en virvelvind og båten begynte å fylles med vann. Det var kritisk, disiplene ble redde.

Evangelistens fortelling er tydelig i det å fortelle at Jesus sov. Han sov til og med på en pute bak i båten blir vi fortalt.

Disiplene vekker ham med spørsmålet : Bryr du deg ikke om at vi går under?

Da reiser Jesus seg og truer vinden og bølgene. Det blir stille.

Det er ikke bare vinden som stilner. Disiplene stilner også. De ble grepet av stor frykt. Hvem er han? Både vinden og sjøen adlyder ham.

I det videre arbeidet med å forberede en preken ville jeg konsentrert meg om spørsmålet: Bryr du deg ikke om at vi går under? Og Jesus sitt kontante svar: Han truer vinden og bølgene. Han brydde seg.

Momenter til preken:

Når jeg forbereder en preken lager jeg meg selv mange spørsmål til teksten og til tekstens omgivelser. Med tekstens omgivelser tenker jeg på meg selv og mennesker jeg regner med å møte der i gudstjenesten. I møte med denne teksten blir omgivelsene tydelig utvidet. Det er ikke bare oss her på den grønne gren i Norge. Det er medmennesker rundt i den store verden. Det er skaperverket. Det er alt jeg ser på, alt jeg er en del av. Omgivelsene blir alt.

Spørsmål og momenter til prekenforberedelsen og til meg selv.

Vi er i samme båt
også når det stormer
og når vi er redde
og lurer på hva Mesteren gjør.
Bryr han seg ikke?
Sover han mon tro?
Har han blitt blind og døv på sine gamle dager?
Ser han ikke at det går ad undas?

Har jeg ingen tro?

Sjøen skyller over noens land, noens hus. Havet stiger – det er storm
Mange er redde for å gå under.
Har vi en framtid?
Er vi alene?
Det stormer rundt oss.
Hvem skal vekke Jesus nå?
Er han om bord?
Hva slags farkost er vi om bord i?
Hva slags stormer er det rundt oss nå?

Er det nok å vekke Jesus?
Hvordan gjør vi så det?
Kan Jesus stoppe enhver storm?
Må jeg vekke meg selv?
Dette er det vanskelige: Er fremtiden i Guds hender eller i våre hender eller er det i begges hender?

Skal vi hjelpe Gud?
Guds medarbeider – hva betyr det?

Vi er pilegrimer. Vi er underveis. Vi er på en vandring – en livsvandring. Jeg er ikke alene på min vandring gjennom livet, gjennom dagene jeg har fått. Jeg går sammen med andre. Vi er et enormt pilegrimstog. Ulike aldre, ulik hudfarge, forskjellige religioner og livsanskuelser, ulikt tempo og forskjellige utgangspunkt. Vi bærer ikke med oss like mye bagasje.
Men vi er i samme båt.
Flyktingene og jeg er i samme båt.

Eller er vi ikke det?

Er de bare lykkejegere?

Vi er alle lykkejegere. Vi søker lykke, vi søker det gode liv.

Vi seiler i rolig farvann mens vi vet at andre seiler i motvind og storm. Havet reiser seg mot dem og deres livsgrunnlag. Hva ser vi og hva vil vi se?

Nytter det å gjøre noe?

Kan jeg true vind og bølger?

Sammen kan vi!

Sammen kan vi påvirke, motvirke, samvirke!

Så til spørsmålet: Bryr du deg ikke om at vi går under? I dag er det ikke disiplene som spør, det er våre medmennesker, våre søsken som spør og roper ut sin fortvilelse. Bryr du deg ikke om at vi går under?

Hva svarer vi på det?